

Telegraful

Organ național-bisericesc — Intemelat în 1853 de M
APARE SĂPTĂMÂNAL

Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8 Andrei Șaguna

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Tradiție de Colegiu teologic

— Gânduri pentru „cei chemați” să devină cetățeni ai Academiei
teologice „Andreiane” —

Insistența cu care ne așternem la treabă ca să gătim cale netedă tinerilor buni și merituosi cari ar putea să devină studenți teologi, nu e nouă și nici inutilă. Nu e nouă, fiindcă Academia teologică „Andreiană” a dat de atâtea ori suficiente dovezi că e gata oricând să jertfească aglomerările numărului pentru a și asigura frumusețile sufletului. Nu e inutilă, fiindcă pregătirea cu care înțelege ea să înzestreze pe tinerii bacalaureați cari îi solicită ocrotirea, întrece în severitate exigențele oricărui alt sector al carierelor active în marea vieții veacului nostru. Poala ei, cum spunem, nu servește ca loc de refugiu pentru decepționații unei tinereti rate, nu acceptă desgustul de viață al unor naufragiați precoci, nu oferă adăpost sufletelor desarticulate din elanurile firești ale vârstei primăverice de scâlcierile unei vieți debordante, fără frână și fără țel.

Dar ea îmbie — și se leagă să-l dăruiască fără precupețire — limanul fără seamăn ori încotro ți-ai roți privirea, la adăpostul căruia sunt excluse naufragiile maturității, dacă-i accepți fără rezerve rigorile și-i îmbrățișezi integral telurile.

Nu-s multe aceste rigori, dar limpezi și infrangibile; iar țelul — e unic. Unic ca «roada Duhului», despre care vorbește neîntrecuta elocvență creștină a Apostolului neamurilor (Gal. 5, 22 urm.) și totuși stufos în manifestările cu cari își legitimează în afară existența reală și înrăurirea binefăcătoare, stufos ca pomelnicul de virtuți cari grăesc despre el: isvor de dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate, facere de bine, credință, blândețe, cumpătate (cf. loc. cit.).

Academia teologică „Andreiană” întinde să făurească oameni despre cari Dumnezeu și lumea să poată spune doar atât: «Impotriva acestora nu este lege» (Gal. 3, 23) — fiindcă trăiesc cu Duhul și umblă cu Duhul, fiindcă au răstignit lumea și poftele ei ca să fie ai lui Hristos (comp. Gal. 3, 24—25). Vrea să stărnească n toți oaspeții ei vremelnici neînduplecările deciziunii majore de-a deveni și de-a rămâne pururea tot ceea ce pot fi, ceea ce nu este toată lumea și nici fiecare creștin: *preoți* cruțați de șovălele prihanei.

În gloriosul ei suș de trudă duhovnicească, ale căruia începuturi odhnesc pe pragul veacului trecut, această instituție de învățătură și educație ortodoxă românească a făcut tot ce-a putut ca să-și merite faima care-i poleiește ostenele de-acum și de totdeauna. S'a ferit de primejdia «adaptărilor» grăbite la pretențiile periferice ale duhului vremii și a năzuit totdeauna să cultive esențialul, îmbo-

gățindu-l, desvoltându-l, fortificându-l cu ajutorul metodelor de studiu și veghe duhovnicească, culese din studiul avansat în care se află astăzi știința teologică și pastorația — aceasta din urmă sub indoitul ei aspect colectiv și individual.

Agonisia ei de peste un veac, poate fi sporită — dar nicidecum împuținată. Gândurile așternute aici și'n articolul nostru din numărul precedent — ca și cele ce vor mai urma — năzuesc să arate, atâta cât ne iartă puterile, căile pe cari se poate săvârși înmulțirea acestui capital de afirmare a posibilităților ei teologice și duhovnicești.

Cred că nu păcătuim față de ortodoxia acestei înalte școale de Teologie și nu facem salturi primejdioase în ireal când spunem că Academia teologică „Andreiană” cumulează toate însușirile unei instituții răzimate pe o solidă tradiție de Colegiu teologic, care-i creiază obligațiuni speciale pentru străduințele ei prezente și viitoare. Știm că vechimea, vârsta nu constituie totdeauna un argument pentru justetea unei astfel pe revendicări. De aceea, nu mai socotim necesar să ne oprim la acest amănunt. Știm iarși că toate instituțiile considerate îndeobște ca demne de încrederea părinților cari le încredințează odraslele spre instruire și educare, pot răvni pe drept acest titlu onorabil. Dar Academia teologică „Andreiană” nu și limitează nevoițele la ceea ce caracterizează îndeobște colegiile: efort colectiv spre țeluri bine determinate, muncă de colaborare armonică menită să se prelungească fără poticneli și fără tranzații dăunătoare în sânul obștei pe care cel ce se lasă astăzi călăuzit de dascăli, va trebui el însuși s'o îndrume mâine în strictă conformitate cu principiile profesate de Colegiul respectiv. Acest acord în pregătirea omului răspunderilor de mâine, acceptat voluntar, entuziast, fără rețențe, de tânărul silințelor de azi, poate constitui o zestre suficientă pentru Colegiile laice, dar nicidecum pentru cele teologice.

Aici, năzuințele tuturor — profesori și studenți — pleacă dela Hristos și se întorc la El. E o unitate de eforturi care-și controlează autenticitatea în scoarțele Evangheliei mântuirii neamurilor, iar dulceața roadelor — în îmbunătățirea efectivă a tristelor condițiuni de viață personală și în biruirea și curmarea spornică a suferințelor sociale.

Spre deosebire de oricare altă categorie de slujbași ai treburilor obștești — cari încearcă soluții omenesti pentru remedierea scăderilor sociale — preotul purcede la treabă cu nealta care n'a dat greș niciodată în cei două mii de ani de istorie creștină: cu

vântul Domnului. Lucrul acesta nu trebuie să-l uite viitorul student în Teologie, în care școala noastră vede un colaborator cu Absolutul. Desprins din vremelnicia deprinderilor minore, comune, plecat din valea relativităților, el trebuie să se constituie — cu trup și suflet — prizonier ascultător al unui stil de viață îngerească. Despre cel care a intrat pe poarta Academiei noastre teologice, el trebuie să vorbească la timpul trecut. Prezentul lui? Nimic mai mult decât prag de viață nouă, etapă spre împlinirile viitorului lui, pe care nu-l clădește numai zelul lui și purtarea de grije a profesorului — pe cari le presupunem ireproșabile — ci mai ales Hristos Domnul. El nu-și dedică viața unui ideal oarecare, unui ideal discutabil de împătimitii altui ideal pasager. Idealul lui își are rădăcinile în Dumnezeu și ca atare, zace în afara oricărei corecturi sau adaos omenesc. E incriticabil. E neschimbabil. E perfect, pentru că Dumnezeu l-a făurit.

Lumea poate discuta altceva: conformarea ta cu prescripțiile acestui ideal, comportarea ta față de Evanghelie. Și o face, cu necruțătoare asprime, numai să-i dai un cât de neînsemnat prilej. Cetățenii școalei noastre trebuie să înțeleagă și să se cutremure: nici o tranzacție cu duhul lumii acesteia, nici o concesie dela porunca Evangheliei, nici o abdicare dela linia dreaptă a comandamentelor misiunii tale. Căci vremelnicia trebuie să se orienteze după soarele vecinicii — și nu invers. Dar în afară de asta: nu poți corecta și nu poți atenua tu, slujitor al lui Dumnezeu, poruncile lui Dumnezeu, fiindcă nici tu și nici semenul tău nu sunteți autorul lor.

Socotim suficiente aceste gânduri fugare pentru evidențierea nouității și severității muncii de colaborare cu Dumnezeu la mântuirea lumii, pentru care se pregătește studentul teolog. Acesta nu-și mai aparține sieși, nu mai dispune de persoana sa de vreme ce și-a închinat-o Domnului. Prin urmare, nu și o mai poate angaja pe povârnișul preocupărilor ateologice, fără primejdia de deveni trădătorul sfintei misiuni create pentru el și pentru mântuirea lumii. El învață din graiul Domnului că nu numai cu pâine va trăi omul, ci și cu *cuvântul lui Dumnezeu* — așa dar cu Teologia — și își dă silința să se conformeze, bine știind că Hristos a preferat grijiilor Martei preocupările Mariei.

Pentru început, numai atâtea așteptăm dela studenții noștri: *preocupări* compatibile cu înfricoșătoarea și nobila misiune în slujba căreia se rânduiesc de bună voie.

Din frământătura aceasta, doșpește convingerea fermă care ne încredințează — cum spune un iscusit profesor de Teologie — că «noi suntem toți un *kliros*, un număr de *aleși*, cari avem pe lumea aceasta a veacului privilegiul, cel urât de ea, al datoriiilor mai mari decât drepturile. Acestea sunt covârșite de acelea. Noi

lucrăm cu un capital sufletească și urmăm dobândă sufletească; lucrăm cu deficit material, pentru a realiza un excedent moral, a-l realiza pentru noi și pentru alții, câți nu mai au nici timp nici gând să adune sufletului comoara care nu ruginește. Așa este dar menirea noastră și ea nu are sens și preț decât așa» (T. M. Popescu).

Limitele acestor preocupări îmbrățișează întreaga viață omenească, fără a-și trage totuși isvorul din ea. Studiul intens, de adâncire și asimilare a adevărilor revelate, meditația și rugăciunea stăruitoare și îndurerată trebuie să hrănească aceste preocupări — și numai ele le pot hrăni până la saturatie.

«Era un timp — scrie prietenul nostru Preot Ilarion V. Felea — când își avea și școala ereziile ei, pe vremea când era la modă adagiul: «ori înveți, ori nu înveți, popă tot te faci». Ceva din erezia acestei propoziții s'a mai păstrat până azi în părerea unor învățați ai Teologiei, cărora le place să și îngroape talentul primit și cari nu arareori se miră că e necesar să se facă atâtea studii teologice, când, mai ales în parohiile rurale, n'ai ce face cu știința agonistă în școală... Este un cântec cunoscut acesta. Dar e un cântec fals» («Teologie și Preoție», Arad 1939, p. 25). Academia noastră teologică înțelege să-l mai tolereze doar ca un detaliu amuzant. Atâta tot. Incolo, ea afirmă cu vigoare necesitatea studiilor aprofundate, fără de cari convingerile creștine se opresc din creștere iar preocupările studenților ei se banalizează.

Zăbava îndelungată, trează și concentrată asupra cârților, combinată cu deprinderile duhovnicești, epuizează în întregime programul preocupărilor unui veritabil student teolog și indică totodată punctele cardinale spre cari se orientează toate grijiile sale: Biserica și școala. Dacă Biserica creștină a cunoscut o epocă de triumf desăvârșit a prezenței sale active în istorie — epocă pe care o numim cu mândrie «de aur» — apoi aceasta le-o datorește sfinților cari deși au trăit în vâltoarea vieții marilor metropole ale antichității — ca studenții teologi de astăzi — n'au vrut să cunoască alte drumuri decât acelea cari le îndrumau pașii spre biserică și școală. Dărza lor împotrivire față de îmbierile unui trai ușuratic, sborul înalt al gândurilor lor într'aripate, simțăminte cerești cari le inundau ființa, vor rămâne mărturie peste veacuri despre ceea ce poate face un cuget curat închinat Domnului, o inimă dogorită de căldura dragostei creștine, o voință guvernată de comandamentele Evangheliei, o viață petrecută într-o tovarășie vrednică de sfințele elanuri ce o însuflețeau.

Ați bănuț, desigur, că gândurile noastre evocă pilduitoarea viață studențească pe care au dus-o în Atena, încă păgână, cele două pietre unghiulare ale amintitei epoci «de aur», sfinții Vasile cel Mare și Grigorie Teologul. Punem înaintea viitorilor și actualilor

noștri studenți teologi cântecul sfintei lor prietenii, așa cum ni l-a transmis sfântul Grigorie de Dumnezeu Cuvântătorul:

— Doar două drumuri cunoașteam: unul cel dintâiu și de foarte mare cinste, celalalt al doilea și nu de aceeași prețuire; primul ducea la sfintele noastre biserici și la dascălii ce erau într'însele; al doilea ducea la profesorii noștri din afară. Celelalte, ca: sărbători, spectacole, adunări de elogiuri a cuiva, banchetele, le-am lăsat acelor cari le voiau. Căci socotesc că nu este un lucru de cinste acela care nu duce la o viață curată și dreaptă și care nu face mai buni pe aceia cari se ocupă cu el.

Și altundeva, despre viața studentească pe care sfântul a dus-o la Atena și despre prietenia lui cu sf. Vasile:

Despre cele ce-am făcut în această cetate alții să povestească:

Cum cu frica lui Dumnezeu viața mi-am petrecut,

Cel dintâiu între cei ce bine învățau; Cum în floarea tinereții și avântul îndrăselii,

În timp ce alții se înflăcărau în tot felul de tovarășii,

Eu duceam o viață liniștită (Eram un isvor marin, dulce, între ape amare,

Așa cum se zice).

Nu eram atras spre cei ce duc spre vătămare,

Ci eu atrăgeam prieteni spre lucrurile cele mai bune.

Dumnezeu mi-a făcut și acest bine: M'a dus și mi-a dat ca tovarăș un bărbat prea înțelept,

Ce prin viața și cuvântul său pe toți îi întrecea.

Cine era acesta? Pe dată veți afla. Era Vasile, marea valoare a secolului meu.

Pe el îl aveam tovarăș și de învățătură Și de cameră și de sfat; și, de e permis să mă laud,

Pot spune că eram o pereche vestită în Grecia.

Toate ne erau în deobște și un singur suflet aveam,

Ce una deosebirea înfățișurilor noastre. Ceea ce însă pe noi, mai ales unul și acelaș

Ne-a făcut, aceasta a fost: Dumnezeu și o dorință de lucruri mai bune.

O astfel de viață exemplară răvinește școala noastră să le hărăzească învățăcelilor ei. E singura capabilă să-i ferească de înfrângeri timpurii și de dezertări prăbușitoare. E singura conduită care-i poate face demni de

apostolia care întrece în strălucire și sfințenie slujba ingerilor lui Dumnezeu și direcția regilor pământului: *preoția*. Nici unii și nici ceilalți nu săvârșesc Jerifa cea nesângeroasă și puterea de-a lega și deslega păcatele, depășește atribuțiile lor.

Preoția le posedă pe amândouă.

«Preoția — după al treilea cuvânt al sf. Ioan Gură de Aur din tratatul «Despre Preoție» — se exercitează pe pământ, dar face parte din lucrurile cerești. Nici om, nici inger, nici arhanghel, nici altă putere creată nu i-a dat acest rang, ci însuș Duhul Sfânt, care a îngăduit ființelor îmbrăcate în trup să exercite un oficiu ingeresc. Iată de ce preotul trebuie să fie tot atât de curat ca și când ar sălășlui în mijlocul cetelor îngerești».

Îți revine ție, tinere smuncit din gândurile cari au sfârșit prin a te povățui să îmbrățișezi Teologia, datorita cu neputință de ocolit de-a face în prealabil ordine înlăuntrul tău. Căci atâta vreme cât nu te desprimăvărezi în duh, atâta vreme cât inima ta nu strălucește de curățenie ca ochii sfinților, mă îndoiesc că vei putea dobândi tăria — contagioasă tărie a exemplului — de-a îndrepta pe alții către brațele Mântuitorului, destul de largi ca să ne încapă pe toți.

Răstoarnă-ți dar, tinere, pașii — și calcă pe stele! Nu vei vedea lumea pe dos, ci privind mai cu osbire Cerul, vei înțelege că menirea lumii este să se întâlnească cu Cerul, cucerindu-l.

...Cucerindu-l și prin tine!

DR. GRIGORIE T. MARCU

In atențiunea preoțimii noastre

Din loc competent, aflăm că Prea Veneratul nostru Consiliu Arhiepiscopesc va da, în curând, preoțimii noastre, îndrumări în vederea efectuării unor colecte menite să contribuie la diregerea lipsurilor celor loviți de actualul războiu.

Nu ne îndoim cătuși de puțin de promptitudinea cu care preoțimea noastră va răspunde și de astă dată chemării ce i se va adresa.

Programul

serviciilor religioase la Sfânta biserică Catedrală din Sibiu pe luna August 1941

1. In fiecare zi dimineața la ora 6^{1/2} Utrenie și în continuare la ora 7^{1/2} Sf. Liturghie. Seara la ora 6 Vecernie.
2. Luni, Miercuri și Vineri, după Sfânta Liturghie se săvârșește Sf. Maslu la ora 8^{1/2} pentru cei din război. Seara după Vecernie «Acatistul Maicii Domnului».
3. In Duminică și Sărbători dimineața la ora 8^{1/2} Utrenie, iar la ora 9^{1/2} Sfânta Liturghie. La Liturghie cântă „Corul catedralei”, sub conducerea profesorului Gheorghe Șolma.
4. Duminică în 3 August servește: Prot. Aurel Nanu, protopop Mihail Neagu și preotul Dr. Liviu Stan; diaconii: Anatolie Scurtu și Simion Macarie. Predică: Prot. prof. Aurel Nanu. La «Oastea Domnului», după masă la ora 4, predică: Prot. Mihail Neagu.
5. Miercuri în 6 August: Schimbarea la față servește: Prot. Mihail Neagu, preotul Nicodim Belea și Dum. Călugăr; diaconii: Alex. Popa și Simion Macarie. Predică: Prot. Mihail Neagu. — După masă la ora 4 predică la „Oastea Domnului” preotul Nicodim Belea.
6. Duminică în 10 August servește: Prot. Mihail Neagu, preotul St. Morariu și Gheorghe Noveanu; diaconii: Anatolie Scurtu și Dr. Grigorie T. Marcu. Predică: Preotul Gheorghe Noveanu. — La «Oastea Domnului», după masă la ora 4, predică preotul St. Morariu.
7. Vineri în 15 August: Adormirea Maicii Domnului servește: Prot. M. Neagu, preotul N. Belea și prof. Dr. T. Bodogae. Predică: Pr. Nicodim Belea. — La «Oastea Domnului», după masă la ora 4, predică preotul prof. Dr. T. Bodogae.
8. Duminică în 17 August servește: Prot. cons. Ieronim Grovu, Dr. Spiridon Cădea și prot. Mihail Neagu; diaconii: Ioan Călugăr și Anatolie Scurtu. Predică: Prot. M. Neagu. — La «Oastea Domnului», după masă, la ora 4, predică prot. cons. Dr. Sp. Cădea.
9. Duminică în 24 August servește: Prot. Mihail Neagu, preotul Dr. Teodor Bodogae și Ioan Nicoară; diaconii: A. Scurtu și Alexandru Popa. Predică: Dr. T. Bodogae. — După masă la ora 4, predică la «Oastea Domnului» Pr. Ioan Nicoară.
10. Vineri în 29 August: Tăierea cap. Sf. Ioan Botezătorul servește: Prot. Mihail Neagu, preotul Nicolae Vonica și Dumitru Călugăr; diaconii: Simion

Macarie și Dr. Grigorie T. Marcu. Predică pr. Nic. Vonica. — La «Oastea Domnului» predică după masă la ora 4, Pr. Dum. Călugăr, directorul școlii de cântăreți.

11. Duminică în 31 August servește: Prot. cons. Andrei Gălea, prot. prof. Gheorghe Maior și Mihail Neagu; diaconii: Ioan Călugăr și Anatolie Scurtu. Predică: protopopul Mihail Neagu. — După masă la ora 4 predică la „Oastea Domnului”: Dr. Andrei Gălea.

Guvernator al Basarabiei și Bucovinei este numit dl general Voiculescu, viceguvernatori dnii prof. Alexianu și colonelul Rîșeanu, ear conducător al învățământului dl I. C. Petrescu, fost secretar general în ministerul educației naționale.

Studenții Academiei teologice „Andreiane” în slujba răniților

În urma dispozițiilor luate de Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae, studenții Academiei teologice «Andreiane» din Sibiu s'au prezentat la școală pe ziua de 25 Iulie a. c., pentru a urma un curs de infirmerii, de două săptămâni, în vederea prestării de servicii auxiliare la spitalele pe cari Biserica noastră le amenajază pe cont propriu, în unele din clădirile ei.

Deschiderea cursurilor s'a făcut la Academia teologică «Andreiană», în prezența profesorilor. Ele continuă la Spitalul militar din loc, sub diriguirea dlui Lt.-Colonel Dr. Ursu Liviu, directorul Spitalului, în fiecare zi.

Cu prilejul vizitei pe care Doamna Maria General Antonescu a făcut-o la numitul Spital, studenții teologi, cari se aflau la curs în grădina Spitalului, au improvizat la înțeleală un cor, primind-o pe înalta doamnă cu un puternic: «Mulți ani trăiască...»

Plăcut surprinsă de această manifestare — făcută din proprie inițiativă — ca și de ținuta corectă a teologilor — erau învesmântați toți în halate albe cari străluceau de curățenie și cu insigna Crucii Roșii la boneta de rigoare — Doamna Maria General Antonescu a mulțumit profesorilor și studenților și i-a poftit să-i stea într'ajutor la vizitarea saloanelor și la distribuirea darurilor.

Gestul studenților teologi dela Academia «Andreiană», a făcut cea mai bună impresie asupra însoțitorilor Doamnei Maria General Antonescu, iar asistența lor devotată se va revărsa în belșugat asupra bravilor căzuți pe câmpul de onoare dela Răsărit. (+)

FOIȘOARA

Figura Mântuitorului

(2) De Pr. Aurel Radu

Iisus însă, de unde și dela cine a luat această înaltă și sfântă morală, a cărei predicare numai El singur a făcut-o prin neîntrecutele lecții și viul și strălucitul său exemplu? Din sânul fanatismului mănios al poporului iudeu iese înțelepciunea divină, iubirea și adevărul; iar simplitatea celei mai eroice virtuți strălucește în mijlocul celui mai înjositor popor al pământului. Eată minunea, eată misterul lui Hristos. Moartea lui Socrate filosofând în mijlocul prietenilor săi, în liniște, este cea mai dulce moarte care ar dori-o cineva; moartea lui Iisus, dându-și sufletul pe cruce, în fața unui popor ingrât, înjurându-l, bajocorindu-l și blestemându-l, este cea mai crudă și cea mai teribilă moarte. Socrate, luând otrava din mâna păzitorului întristat și plângător, îi mulțumește. Hristos, în mijlocul teribilei agonii, atârnat de cruce, se roagă pentru crucificatorii săi: „Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac!” Desigur, dacă moartea și viața lui Socrate sânt ale unui filosof, viața și moartea lui Iisus sânt ale unui Dumnezeu.

Fața lui Iisus. — Dacă trecem acum și privim fața Mântuitorului, figura Lui, ne vom încredința că și ea este unică, față de toate câte au fost și vor fi pe pământ. Câtă maiestate și sublim în figura Mântuitorului! Fața lui Iisus este cea mai universală, în sensul că ea este ușor de recunoscut, ori unde am întâlni-o. Cine nu cunoaște fața lui

Iisus? Dela copilul mic și până la moșneagul încăruntit, dela artist și până la cel din urmă salahor, din orice neam din marea familie a creștinătății, chipul lui Iisus îi este așa de cunoscut. Figura lui Iisus este prezentă pretutindeni unde se găsește un suflet de creștin.

În fața icoanei Lui, de mii de ani, multe milioane de suflete au ingenunchiat, s'au rugat, au plâns și au nădăjduit; s'au luminat și îndreptat, s'au înseninat și întărit, s'au mântuit.

Cel mai bun talisman, în viața noastră, este prezența privirii lui Iisus în casa noastră, în familia noastră și în viața noastră. Privirea noastră să alunece adesea pe fața Lui și atunci ne vom convinge cum ochii Lui ne cearță, fără să ne înspăimânte, când greșim; ne mângâie când suferim, ne încurajează când slăbim, ne ridică când cădem, ne dă putere când desnădăjduim și totdeauna ne dă siguranță și pace.

Aici însă, se ridică, misterioasă ca și zâmbetul sfinxului din Karnak, întrebarea ce s'a pus de nenumărate ori și s'a reluat tot de atâtea ori în răstimpul celor 19 veacuri de istorie creștină, și anume: Care a fost fizionomia exterioară a lui Iisus? Ce statură a avut Iisus? Mare sau mică? A fost blond sau brunet? A fost frumos sau nu? Avem noi portretul autentic al Mântuitorului?

Astfel se încearcă, după criteriile omenești, să fie măsurată persoana fizică a Mântuitorului. Dar cum s'a văzut când a fost vorba de viața și învățătura Mântuitorului, că orice termen de comparație când n'a fost insuficient, a fost nepotrivit, tot astfel se prezintă situația și când este vorba de figura Mântuitorului.

Netăgăduit că astfel de întrebări și-au pus și sfinții părinți și scriitorii bisericești, din dragostea lor mare și din

dorința de a cunoaște cât mai complet ființa Mântuitorului; și-au pus-o apoi artiștii, esteticienii și biografii Lui.

Întrebarea bimilenară a prilejuit apariția unei vaste literaturi interpretative a figurii Mântuitorului, în parte autentică, în parte apocrifă; a făcut să înflorească o bogată artă creștină. Avem de asemenea o multime de icoane miraculoase, nefăcute de mâni omenești, achiropiite. Acest material informativ ne dă imaginea aproximativă a feței lui Iisus, însă totuși nu ne dă figura lui exactă.

Desigur, fața lui Iisus pe care noi o admirăm în tablouri celebre, pe pânze, în icoane și în legende, nu este fața integral autentică a lui Iisus, aceea pe care au privit-o și adorat-o fericita generație care a fost martora oculară a vieții lui pământești.

Pentru a vedea și acum divină fața a lui Iisus, ai nevoie de ceva mai mult decât de ochii trupești: ai nevoie de ochi duhovnicești, — îți trebuie inimă curată și simplitate de evanghelist, pietate și iluminare de ascet și mistic. Celce are astfel de „îmbunătățire” duhovnicească, poate să aspire și la grația de a vedea fața lui Hristos. Acesta este prilejul azi ca și întotdeauna, al misticilor, al „văzătorilor de Dumnezeu”, al iluminaiilor.

Se pune întrebarea pentru conștiința creștină: dacă dorința de-a vedea și cunoaște fața Mântuitorului este legitimă și pioasă? Incontestabil că da, căci pentru un adevărat creștin, Iisus este punctul arhimedic al existenței sale. Cum nu va dori creștinul să cunoască și să vadă fața celui care i-a făcut un bine oricât de neînsemnat? Cu atât mai mult va dori să vadă fața Celui mai mare bioefcător al omenirii. A vedea fața lui Iisus, este o fericire rară, după cum însuși ni-a descoperit-o, eând a zis: „Feriți-vă sunt ochii care văd ce vedeți voi! Că zic vouă: mulți prooroci și împărați

Nr. 11.242 Bis.

Notificare oficială

despre primirea în Școala de cântăreți bisericești „D. Cunțan” din Sibiu

Școala ortodoxă română de cântăreți bisericești „Dimitrie Cunțan” din Sibiu, întemeiată în anul 1927, sub grija Arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, are menirea să crească, pe seama sfintei noastre Biserici, cântăreți pricepuți, conducători de coruri sâsești și credincioși luminați.

În afară de cântarea bisericească cea adevărată, elevii acestei școli primesc o educație religioasă-morală cât mai îngrijită cu putință și au prilej să se inițieze și în câte o deprindere practică folositoare pentru toată viața lor. Programul școlii prevede cursuri de albinărit, pomărit, legumărie, agricultură rațională, etc.

Cu începerea noului an școlar, școala de cântăreți bisericești din Sibiu se recomandă din nou celor mai aleși fii ai dreptcredinciosului nostru popor și cu deosebire acelor dintre ei cari urmăresc să-și creeze o carieră liniștită, o viață frumoasă și pusă în slujba preamării lui Dumnezeu prin cântarea bisericească.

Tinerii, cari doresc să fie primiți în această școală pentru anul școlar 1941/42, își vor înainta, până la 1 Septembrie 1941, cererile lor pe adresa: „Direcțiunii Școlii de cântăreți bisericești „D. Cunțan” în Sibiu”, însoțindu-le de următoarele acte:

1. Carte de botez,
2. Certificat de naștere,
3. Certificat școlar (cel puțin despre patru clase primare),
4. Certificat de bună purtare dela parohul local,
5. Certificat medical, dovedind că solicitantul nu suferă de boli contagioase și că nu are defecte corporale.

În această școală se primesc numai fii ai Bisericii noastre, dela vârsta de 15 ani împliniți. În ziua de 30 Septembrie se va ține examenul de admitere, care va consta din probe orale asupra materiei din școala primară și supraprimară. Cursurile vor începe regulat în ziua de 1 Octombrie 1941.

Elevii primiți vor aduce cu sine următoarele: două schimburi, haine de pat (străjăc, saltea, pătură sau plapomă, perină, cuvertură albă pe pat, două ștergere cel puțin, etc.), cuțit, furculiță, lingură și o ceașcă pentru ceai. Tacămurile trec în proprietatea școlii. Fiecare elev va aduce cu sine și o pereche de pantofi simpli de casă, spre a-și cruța încălțăminte.

Toți elevii sunt interni. Taxa de întreținere este de Lei 14.000 pentru întreg anul școlar și se va achita în trei rate și anume: Lei 5000 la înscriere, Lei 5000 în toarcere din vacanța Crăciunului și Lei 4000 la Paști.

Având în vedere împrejurările vieții de azi, Direcțiunea școlii își rezervă dreptul de a mări sau micșora această taxă, după cum vor fi prețurile pletii.

Cursurile durează doi ani de teorie și un an de practică.

După absolvirea școlii se eliberează Diploma de cântăreț bisericesc. Pe baza acestei diplome cântăreții bisericești vor fi retribuiți din bugetul statului cu un salariu lunar fix. Această măsură s'a pus în aplicare încă din 1 Aprilie 1937 și astăzi sunt retribuiți lunar cei mai mulți dintre absolvenții școlii. Pe lângă aceasta, cântăreții vor avea uzufructul sesiunii cantonale, obținută din reforma agrară.

Onorata Preoțime e poftită a citi această Notificare credincioșilor noștri în sfânta biserică în trei Dumineci consecutive și a îndemna părinții cu fii buni să și-i trimită la școala de cântăreți bisericești.

Pe lângă aceasta mai dispunem Oficiilor parohiale spre știre și strictă conformare următoarele:

a) Parohiile cari angajează absolvenți ai Școlii de cântăreți din Sibiu, până la introducerea acestora în statele de salarizare, să le asigure din casieria parohială un salariu de 500 Lei lunar conform hotărârii Adunării eparhiale din 1933 emisă de Noi cu Nr. 6621/933.

b) Cântăreții cu diplomă dela Școala de cântăreți din Sibiu să fie angajați pe lângă cei bătrâni calificați din parohiile noastre, Consiliul parohial având obligația să le asigure jumătate din uzufructul sesiunii cantonale.

c) Cântăreții cu diplomă dela Școala de cântăreți angajați în parohii cu cântăreți necalificați să se bucure de dreptul de-a ocupa strana dreaptă, având consiliul parohial îndatorirea a le asigura două treimi din sesiune și din toate venitele cantonale.

Posturile de cântăreți bisericești devenite vacante nu se vor mai putea întregi decât cu absolvenți ai Școlii de cântăreți.

Parohiile noastre cari dispun de mijloace materiale, într-o măsură care să-și dăruie dornici de a ajunge cântăreți bisericești, sunt poftite a vota pe seama acestora taxele de întreținere la școală.

În sfârșit, apelăm la iubita noastră preoțime și la bunul nostru popor ca să cugete adânc și să înțeleagă rostul cel mare al școlii bisericești de toate gradele și categoriile, în aceste vremuri de lupte vii pentru Neam și pentru Lege. Biserica are lipsă de fii treji și luminați, cari pot fi atât de minunat pregătiți pentru lupta cea mare și în Școala noastră de cântăreți bisericești dela Sibiu.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 15 Iulie 1941.

Consiliul arhiepiscopesc

În atenția celor chemați

Printre dușmanii de totdeauna ai statului, a fost și rămâne *sectarismul*. Învățăturile din adunările lor și din broșurile de propagandă răspândite gratuit, sânt împotriva ordinii și autorității în stat, — ne mai vorbind de pericolul ce-l prezintă sectarismul pentru sufletul dreptcredincioșilor.

După învățătura sectară, autoritățile de stat sânt creații lumești sau ale lui Satan. Mi-au căzut mai proaspăt în mână asemenea broșuri, în care domnitorii, conducătorii de stat și instituțiile de ordine și justiție, sânt declarate drept creații ale lui Satan, ear cece vor elibera lumea de dominația lui Satan, au să fie — *sectarii*.

Am mai constatat, cu părere de rău, că sectarismul tot mai lucrează liber și nestingherit.

Sub masca *baptismului* uneltesc și sectele care, după lege, ar fi interzise la noi. Eată unele exemple proaspete, ce pot fi verificate:

Pe Valea Jiului, mai cu seamă în orașul Petroșani, de când cu refugiul din Nordul Ardealului, s'au stecurat mulți sectari: Nazareni, Adventiști, Sămbătări, Penticostaliști, Studenți în Biblie, Adventiști de ziua a 7-a ș. a. Au venit de prin Oradea, Salonta, Veneția de lângă Oradea etc. și se bucură de libertatea deplină. Dovadă:

Recent, în două cazuri de înmormântări sectare, la Petroșani, s'au putut vedea manifestații la care au participat sute de persoane, din părțile Văii Jiului și jur, cu cântări și predici în plină stradă, de asemenea în drum spre cimitir, cu popasuri și cu program în cimitir, până noaptea târziu. În fruntea lor pășeau 2 predicatori-șefi, comuniști notorii.

Acești șefi sectari primesc lunar lefuri dela 8000 Lei în sus.

Mai mult: au îndrăznit să trimită ei „note” din religie învățătorilor la școală pentru copiii nebotezați pe cari, zic ei, îi instruiesc acasă și în adunări.

Copiii sectari sânt îndemnați să lucreze și ei: Răspândesc, printre ceilalți copii de școală, reviste și broșuri de propagandă, (— pe care le-am confiscat când am dat de ele).

Alți copii,botezați ortodocși sau greco-catoli, ai căror părinți sânt sectari mai proaspeți, lipsesc regulat dela orele de religie, — ear când nu poți să-i clasifici la sfârșitul anului, îți prezintă „note” dela șeful sectei sau dela părinți.

Este foarte de dorit și așteptăm ca onoratele autorități să pună capăt tuturor abuzurilor de acest fel.

Preot Traian Moșic-Petroșani

În Cernăuți și Chișinău

Jaf și pârjol au pustiit ținuturile vevodale românești, Bucovina și Basarabia, pe urmele bolșevicilor în retragere...

Orașul Cernăuți, — devastat în parte de sălbătăcia jidano-bolșevică, (amintim profanarea grozavă a bisericii, Facultății de teologie și risipirea bibliotecii) — începe acum să-și ia, cu încetul, sub stăpânirea română, un nou curs de viață.

Se reorganizează viața economică și socială distrusă de guvernul lui Stalin. La opera de reconstrucție participă organele de stat, împreună cu locuitorii români ai Bucovinei.

Se transportă în regiune articole ce lipsesc: sare, porumb, petrol și var.

Populația jidovească, înlăturată din sate, este îndrumată în lagăre de concentrare, ca să nu mai speculeze munca și produsele creștinilor.

În Basarabia se vor vedea încă multă vreme urmele unei barbarii, „cum nici hoardele hunilor n'au lăsat în urma lor”, — așa a declarat dl general Ion Antonescu ziariștilor români și străini în ziua de 24 Iulie 1941 la Cernăuți.

Catedrala din Chișinău, mitropolia, Casa eparhială, gara, primăria, poșta, liceul militar și alte multe localuri, de stat și particulare, se găsesc într-o stare de jale, în mare parte transformate în ruine.

Criminalii dela Kremlin, din răsbunare pentru nereușita revoluției universale și pentru pierderea teritoriilor ocupate prin violență și teroare, au distrus, în fuga lor cumplită, toate bunurile și toate valorile din Basarabia, atât din Chișinău, cât și din celelalte orașe ale sudului provinciei.

Pentru distrugerea lor, nu mai puțin pentru obiectele furate sau arse, socotim că statul român, la încheierea păcii cu viitoarea Rusie, va cere *despăgubirile* cuvenite, luând în vedere și pagubele pricinuite statului și *refugiaților* din Iunie 1940, precum și alte pretențiuni, mai vechi, — dela Moscova, din rășoiul trecut.

Acum, după un an de zile negre, glasul clopotelor basarabene și bucovinene se ridică earăș biruitor în slavă, ear credincioșii desrobiți se închină cucernici în fața altarelor, mulțumind pentru darul celui Atotputernic, precum și vitezelor oștiri ale Regelui Mihai I și ale marelui Führer, conduse de Generalul nostru Ion Antonescu, căruia toți românii îi doresc să desăvârșească, în timp cât mai apropiat, opera începută.

Căsătorie prin — radio. Radio german anunță, că în ultima emisiune pentru soldații de pe front s'au făcut 12 căsătorii prin radio: miresele la microfon și mirii soldați pe front, fiecare la datorie.

au voit să vadă ceea ce voi vedeți, dar n'au văzut și să auză ceea ce auziți, dar n'au auzit”, (Luca 10, 23—24).

Desigur că aici Mântuitorul vorbește de ceva mai mult decât o fericire vizuală și auditivă. În orice caz, dacă lumea precreeștină a dorit așa de mult să vadă și să contemple fața lui Mesia, a fortiori, va dori aceasta lumea creștină.

În trecut, când pietatea creștinilor era mai mare decât azi, vederea și cunoașterea locurilor sfinte, deci pelerinajul, constituia cel mai înalt ideal din viața unui pravoslavnic. Iar acest titlu de nobleț, *hagiu* și *hagialăc*, s'a dat în orient nu numai pioșilor mohamedani, ci și celor creștini. Și dacă pentru vederea, cunoașterea, păstrarea și recucirirea locurilor sfinte, creștinătatea a pornit cruciade, e pe deplin justificată și pasiunea creștinilor pioși care fac toate eforturile și întreprind cercetări pentru cunoașterea figurii Mântuitorului.

Și apoi, a contempla fața lui Iisus nu constituie oare o anticipare a fericirii cerești, veșnice? Când cei drepti se vor bucura tocmai pentru că vor putea să contemple fața Lui? Căci sufletele vor fi integral fericite atunci, când vor putea roști: „Din vorbe ajunse la ureche auzisem despre tine, dar acum ochiul meu te-a văzut”, (Iov 42, 5).

În Evanghelii. — Cel dintâi izvor la care trebuie să ne îndreptăm, pentru a obține informații cu privire la figura Mântuitorului, îl constituie cele patru Evanghelii.

În Noul Testament aflăm o singură descriere a figurii lui Iisus Hristos: în Apocalipsă. Această descriere nu este altceva, decât viziunea grandiosului chip ceresc al Mântuitorului pe care Sf. ev. și ap. Ioan a avut-o în insula Patmos. Această viziune ne dă imaginea cerească, nu cea pământească a figurii Mântuitorului. Geniul lui Dürer, aplecat asupra Apocalipsei, a știut să ne redea plastic această

viziune, într-una din marile sale opere și astfel să putem înțui și contempla cel puțin aproximativ strălucirile figurii cerești a lui Iisus.

Iată descrierea acestei viziuni: „Și m'am întors să văd al cui este glasul care vorbea cu mine și întorcându-mă am văzut șapte sfeșnice de aur. Și în mijlocul sfeșnicilor pe cineva asemenea unui Fiu al omului, îmbrăcat în vestmânt lung până la picioare și încins, pe sub sâni, cu un brâu de aur. Capul lui și părul lui erau albe ca lăna albă și ca zăpada și ochii lui ca para focului. Picioarele lui erau asemenea aramei care a ars în cuptor, iar glasul lui era ca vuetul apelor mărilor; în mâna lui, cea dreaptă, avea șapte stele și din gura lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăisuri, iar înfățișarea lui era ca soarele când strălucește într-o sa putere”, (Apoc. I 12, 16).

Capul și părul capului lui, arătate ca fiind „albe”, sânt elemente descriptive și simbolice, pe care le-a folosit și profetul Daniil când a descris pe „Cel vechi de zile”, (Dan. 7, 9) și ele înseamnă: preexistența persoanei lui Iisus, vechimea, dumnezeirea Lui. Ochii Lui, asemenea cu para focului, semnifică privirea de care nu te poți feri, și linia sa divină care scrutează rărunții și inima. Imaginea picioarelor, „din aramă arsă în cuptor”, înseamnă forța și stabilitatea, contrastând cu picioarele de argilă ale statuii lui Nabucodonosor. În sfârșit, sabia cu două tăisuri cari iese din gură, înseamnă imaginea puterii cuvântului, ear strălucirea înfățișării Lui ca cea a soarelui când strălucește în puterea sa, ne amintește de sublimul transfigurării tabornice a Mântuitorului, (Cf. S. I.: L'apocalypse par. Le P. E. B. Allo p. 13).

În această viziune apocaliptică n'avem redată figura pământească a Mântuitorului, trăsăturile exterioare ale per-

soanei sale, așa cum a fost ea pe pământ, ci avem chipul său dumnezeesc în mod simbolic.

Să ne adresăm în consecință celor patru evangheliști și să vedem ce ne spun, căci în sf. evanghelii s'au păstrat viața, activitatea și învățătura Mântuitorului.

O cercetare atentă ne duce la concluzia că nici cele patru evanghelii nu cuprind o descriere a figurii exterioare a Mântuitorului.

Dar dacă evangheliile nu ni-au păstrat o prezentare a figurii exterioare a Mântuitorului ci numai indicațiuni vagi și indirecte, ele ni-au păstrat în schimb figura sa *interioară*, portretul său spiritual, într-un mod desăvârșit. Să urmărim, după indicațiile sumare ale evangheliștilor, corpul Mântuitorului, diferitele lui atitudini și gesturi, vocea Lui și la urmă să insistăm asupra privirii și feței Lui, mai ales a celei interioare pe care, cunoscând-o, să încercăm să reconstituim pe cea exterioară în trăsăturile ei caracteristice.

În ce privește Mântuitorul ca om, cum spune ap. Pavel, „omul Hristos Iisus” (I Tim. 2, 5) ni s'au păstrat multe amănunte. Astfel, din relatările sf. evangheliști asupra activității neîntrerupte a Mântuitorului, din viața sa politică, din călătoriile Sale, din cuvântările zilnice, care toate presupun multă vigoare fizică, putem conchide că El a trebuit să aibă un corp foarte sănătos și robust. Scriitorii sacri nu ne lasă nici măcar să presupunem că Mântuitorul ar fi fost bolnav vreodată în orice formă. El însă, a cunoscut suferința fizică; a cunoscut foamea (Mat. 15—2); selea (In. 4—7; 19—28); oboseala după o lungă călătorie, (Lu. 4—6); trebuința de a dormi (Mt. 8—24); durerile morții.

Cu privire la statura Mântuitorului, putem presupune că era mai mult înaltă.

Inaltă vizită

Doamna Maria General Antonescu, și suita sa, au vizitat recent spitalele de bolnavi și răniți din Sibiu.

La clinicele universitare, la spitalul militar, la „Kriegs-Lazaret” din strada Dealului, doamna general Antonescu a fost salutată de șefii instituțiilor care și-au exprimat bucuria pentru această înaltă vizită.

Doamna general Antonescu, trecând prin saloanele spitalelor, a stat de vorbă cu cei bolnavi, mângâind, și îmbărbătând atât pe eroii ostași români, cât și pe victorioși ostași ai marelui Reich, cari au luptat alături de trupele noastre, sub comanda Conducătorului, pentru eliberarea Basarabiei și Bucovinei de sub teroarea bolșevică. Tuturor răniților li s'au distribuit cărți, fructe și alte daruri.

S'au mai vizitat apoi spitalele de rășoi cele în pregătire, între care și Internatul școlăi normale „Andrei Șaguna”.

La amezii, doamna Maria General Antonescu a fost invitată I. P. S. Sale mitropolitului Nicolae al Ardealului, împreună cu însoțitoarele.

O consfătuire, cu reprezentantele societăților feminine culturale și de binefacere din localitate, s'a ținut la prefectura județului. În numele reprezentantelor acestor societăți a vorbit doamna Sofia St. Meteș, asigurând pe înalta doamnă că și în viitor femeia română din Ardeal va fi alături de domnia sa și de marele Conducător de stat, Generalul Ion Antonescu.

În scurte și mișcătoare cuvinte a răspuns doamna Maria General Antonescu, mulțumind pentru însușirea primirei ce i s'a făcut, și accentuând că:

Generalul nu va cruța nici o jertfă, din partea sa și a celor ce-l urmează, pentru integrala realizare a dreptății românești!

La sfârșit, ilustra doamnă a dat îndrumări pentru organizarea temeinică a consiliului de patronaj al operelor sociale din județ.

Se văd ghiarele...

O gazetă săptămânală din orașul Sibiu, care se califică pe frontispiciu „organ independent informativ”, o cam ia razna pe polemie într'un articol de factură blăjană. Autorul lui vrea să se comporte ca un gazetar subțire, cu peană ascuțită. Batjocorește de zor înăurirea grecismului și slavonismului asupra culturii române nu pentru că ar cunoaște scăderile acestor două curente, ci fiindcă ține cu orice chip să lovească în Ortodoxie.

Faptul stă așa: un profesor universitar dela Litere, a vorbit studenților săi despre aceste înăuriri fără să le defaime. Și confratele nostru, rău de mațe, s'a mâniat din astă pricină și a apucat condeiul, ca să-l aranjeze. Un fragment ciupit din N. Cartoian servește de postament găunoasei sale erudiții.

Acum, un lucru e sigur: profesorul universitar cu pricina va fi știind desigur mai multă carte decât colaboratorul întâmplător al gazetei în chestiune. Că acesta nu știe scrie și nu știe discuta, asta încă-i adevărat.

Dar ce caută într-o gazetă care se pretinde „organ informativ” atari „faceri” veninoase? Să fie oare la mijloc voia directorului foii, a cărui confesiune ar explica daravera asta?

Noi știm că'n jurul nostru mișună „furi” de-o obrăznicie recunoscută. Să fi căzut această inofensivă gazetă pradă lucrărilor lor?

Întrebăm, ca să știm cum să procedăm. Am mai avut de lucru cu oameni obișnuiți să atace pieziș, ca autorul articolului impricinat. Bucuros îl vom scutura de guler și pe acesta, dacă nu-și dă pace. Iar gazeta o vom denunța după cuviință cititorilor cari n'o cunosc în această ipostază, dar ne cunosc pe noi destul de bine ca să-i închidă ușa.

Gătlejul lor, mormânt deschis...

— Un profil —

Ateștii au așezat între ei și Dumnezeu o barieră de netrecut. Pentru atești materia este totul. Ei concep lumea și viața prin prisma exclusivă a materiei. Nu există nimic altceva, afară de materie. Omul este un pumn de argilă, iar spiritul este, pur și simplu, o secrețiune a creierului...

Ateistul sacrifică pe Dumnezeu pentru materie, fiindcă materia, căzând sub simțurile directe ale omului, existența ei se impune dela sine, — pe câtă vreme existența spiritului, concretizat în noțiunea de Dumnezeu, nu se poate întemeia decât pe „vagi presupuneri”...

Credința în Dumnezeu este un „narcotic” al celor obidiți. Un „stupefiant” al celor necăjiți. Un „opiu” al celor simpli și agramați...

Ateștii s'au depărtat cu totul de izvorul adevărului suprem. Un Dumnezeu uitat și o credință pierdută nu se mai pot reface în sufletele acestor oameni decât printr'un miracol. Ateistul spune că Sfânta Scriptură este o vastă inscenare de mistificare a oamenilor, că dogmele sânt ficțiuni.

Ei nu pot cuprinde comorile nebănuite ale învățăturii creștine, nu găsesc nicio firimitură de adevăr în toată predania religioasă. Sufletul lor e pustiu ca desertul Gobi. Ei rămân pe linia rădăcirii lor spirituale din lume și intronarea cultului vișelului de aur.

Agresivi și absurzi, ateștii rămân pe poziția lor de negațiune. În zadar le spui că sânt iremediabil pierduți pentru viața de dincolo. Ei refuză binefacerile harului dumnezeesc. Ei sânt „oameni de lut” care împrăzăș groază pe pământ. Nu-i mai torțurează conștiința mântuirii lor. Ei nu recunosc pe nimeni deasupra lor. Dumnezeu, credință, suflet, mântuire, sânt basme, „incompatibile cu stadiul de civilizație omenească”.

Dar revolta ateistă este, la urma urmelor, o chestiune de resort intim, personal... Sântem convinși însă că cel ce s'a ridicat împotriva lui Dumnezeu, se ridică și împotriva oamenilor.

Iată ce ne-a determinat să conturăm, în puține linii, profilul spiritual al ateștilor.

V. Sămărtinean

INFORMAȚIUNI

Daruri. Profesorii dela liceul „Gh. Lazăr”, Sibiu, s'au înscris cu lea pe o zi pentru eroii neamului. S'a strâns astfel suma de 13.600 lei, pusă la dispoziția ministerului culturii naționale, spre a fi distribuită familiilor celor căzuți în războiul contra barbarilor.

Monetele de argint de 250 lei, cu efigia fostului rege Carol II, mai circulă până la data de 30 Octomvrie 1941, termenul ultim pentru retragerea lor din circulație.

Comunicat. Locuitorii județului Sibiu sânt rugați insistent, din partea Prefecturii județene, să se conformeze dispozițiilor din comunicatul Nr. 518 din 29 Iulie 1941, și anume: Constatându-se că cele mai multe bombardamente aeriene s'au executat de aviația sovietică pe baza semnalizărilor de pe sol făcute de agenții din serviciul dușmanului, locuitorii sânt îndatorați, spre binele lor și al țării, a fi cu grija necesară pentru descoperirea locurilor și pentru identificarea agenților semnalizatori. S'a mai constatat, că aviatori și parașutiști sovietici au reușit să se strecoare și să scape urmăritorilor. Pentru prinderea sau denunțarea lor se acordă premii de câte zece mii până la 20 de mii lei; — ear celce s'ar face vinovați de adăpostirea lor, vor fi dați în judecata Curților marțiale.

Ucigași osândiți la moarte. Curtea marțială a comandamentului militar al capitalei a condamnat la moarte pe cei ce au organizat și săvârșit în Noemvrie 1940 omorurile dela Jilava, precum și omorurile profesorilor Nicolae Iorga și Virgil Madgearu. Șapte inculpați au fost condamnați în prezență, și executați în ziua de 28 Iulie 1941. Alți 14 au fost condamnați în lipsă.

Mărcile postale germane vor purta, cu începere de 1 August 1941, capul Führerului Adolf Hitler, — după opt ani de guvernare național-socialistă.

Disgrațiat. Un ziar maghiar din Cluj anunță că prea vestita societate „Emke” și-a ținut de curând adunarea generală, în care fostul ei conducător timp de o jumătate de veac, dl Sándor Iózsef, — cunoscut și ca senator în parlamentul român, — a fost pus în disponibilitate, pentru motiv că dl Sándor e francmason și că societatea n'a dat semne de viață în timpul celor două decenii de stăpânire românească. „Ale tale dintru ale tale!” dle Sándor.

Ce este Kahalul? Un american are curajul de a da câteva prețioase indicații despre comunitatea jidovească numită Kahal. Organizația aceasta, care a pătruns din Europa răsăriteană până în Statele Unite ale Americii, este astăzi la New-York un „splendid exemplar de stat în stat”. Kahalul este nucleul forței iudaismului, stăpânind presa, teatrul, cinematograful și îndrumând întreaga literatură americană; chiar și președinții Statelor Unite trebuie să se plece în fața voinței atotputernice a organizației jidovești, care cu ajutorul banului subjugă totul.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 3 August 1941, va predica pârintele protopop Aurel Nanu.

Ad. Nr. 304/1941

(51) 2-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Dâncul mare, protopopiatul Orăștiei, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială, pentru care preotul primește chiria cu cât e închiriată Școlii primare de stat.
3. Sesiunea parohială în extensiune de 10 jugăre arător și fânaș, precum și folosința cimitirului vechi și a unei grădini.
4. Adăul, adică una ferdelă de porumb cu ciocani, dela fiecare fum (circa 120 fumuri).
5. Ziua de clacă obișnuită din bătrâni, dela fiecare fum.
6. Stola obișnuită în parohie în timpul de acum.

Cereri de concurs și autorizația de candidare, însoțite de actele cerute de Regulament, se vor înainta, în termen, oficiului protopopesc ort. român al Orăștiei. Candidații se vor prezenta, cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sârbătoare în parohie, spre a face cunoștință cu enoriașii. Oficiul protopopesc ortodox român al Orăștiei, în înțelegere cu consiliul parohial.

Orăștie, la 10 Iulie 1941.

Pr. Iosif Vințan
adm. protopopesc

Nr. 417-1941

(48) 3-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Bulzești de jos cu filiile: Străuți și Ticieri din protopopiatul Zărand, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție a lui în Telegraful Român.

Venitele acestui post sânt:

1. Salarul dela stat.
2. Casa parohială cu dependințe.
3. Stola uzitată în parohie.

Cereri de concurs, însoțite cu documentele necesare și de incuviințarea de candidare a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc al Zărandului, în Brad, în termen.

Concurenții se vor prezenta, cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sârbătoare în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Brad, la Iulie 1941.

Ioan Andreiu
protopop

Nr. 238-1941.

(55) 2-3

Publicare de licitație

Parohia ortodoxă română din orașul Dumbrăveni, județul Târnava mică, dă în întreprindere prin licitație publică partea II-a din lucrările de construcție a bisericii din Dumbrăveni, adică: Betoane și zidiri în eleveaie dela soclu în sus, de Lei 1.314.374.

Licitația se va ține în 10 August 1941 ora 4 p. m., în localul oficiului parohial Strada Cuza Vodă Nr. 11, în prezența Consiliului parohial.

Planul, devizul și caetul de sarcini se pot vedea la oficiul parohial. Licitația se va face pe bază de oferte închise însoțite cu o garanție de 5% din valoarea devizului în numerar sau efecte de stat.

Nu vor fi admiși la licitație decât antreprenori diplomați și specialiști în lucrări de biserici.

Concurenții nu pot prefinde spese de participare la licitație.

Consiliul parohial își rezervă dreptul a da lucrarea celui concurent în care va avea mai mare încredere.

În caz că licitația nu va avea rezultatul dorit, se va ține din nou la 17 August 1941.

Dumbrăveni, la 21 Iulie 1941.

Ioan Dragolea
protopop, paroh

Ministerul Instrucției, Educației, Cult. și Artelor
Consiliul par. al bisericii Sf. Nicolae, Brașov

Licitație publică

Se publică spre cunoștință generală că, în ziua de Joi, 14 August, 1941, ora 11 a. m., în biroul Consiliului parohial al bisericii Sf. Nicolae din Brașov, Piața Unirii, se vinde la licitație publică cu oferte închise, în conformitate cu art. 88-100, întreg materialul lemnos ce va rezulta din exploatarea pădurii din muntele Sf. Ilie, județul Prahova, proprietatea bisericii.

Caietul de sarcini, precum și alte relațiuni, se pot vedea și lua la biroul sus-numit, în fiecare zi de lucru, între orele 10-12.

(54) 2-3

Nr. 434/1941

(52) 2-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei a III-a Săliște, parohie de clasa I-a, devenită vacantă prin pensionarea preotului Iacob Stelea, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Stola uzitată în parohie.
3. Indemnizație de chirie.
4. Relut de lemne; sume cari se vor stabili în bugetul fiecărui an.

Cereri de concurs, cu documentele de studii și de incuviințarea de candidare dela autoritatea superioară bisericească, se vor înainta în termen oficiului protopopesc Săliște, județul Sibiu.

Candidații se vor prezenta, cu prealabila incuviințare a subsemnatului oficiu în parohie, pentru a fi cunoscuți de credincioși.

Săliște, la 15 Iulie 1941.

Oficiul protopopesc al Săliștei în înțelegere cu consiliul parohial.

Dr. Dumitru Borcea
protopop.

Nr. 1350/1941

(53) 2-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Rodbav, protopopiatul Făgăraș, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială, arătură, fânaș și islaz de 7 1/2 jugăre.
3. Stola uzitată în parohie.

Cereri de concurs, însoțite de documentele reglementare și de autorizația de candidare dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc Făgăraș în termenul stabilit.

Concurenții, cu preavizul oficiului protopopesc, se vor prezenta în Dumineci și sârbători spre a se face cunoscuți parohienilor.

Făgăraș, la 21 Iulie 1941.

Pavel Borzea
adm. prot.